

Глупавъ срамъ.

На брѣга на едно блато седѣла една жаба. Сложила глава на предни крака, съ тѣга поглеждала къмъ блатото.

Видѣлъ я единъ гущеръ, приближилъ и казалъ:

— Какво ти е, драга приятелко?

— Ехъ, остави, не ме питай: пържа се въ кожата си отъ ядъ.

— Защо?

— Затова, че Господъ ме е създалъ жаба!

— Въ това азъ не виждамъ нищо за сърдене. Вие, жабитѣ, живѣете като господари. Имате хубави, зелени дрехи, имате четири сръчни нозе, умѣете да плувате, скачате леко, а най-доброто е, че никой не ви закача.

— Така е, но мене ме е ядъ за друго. Ние, жабитѣ, имаме дрезгавъ гласъ — крѣкаме.

— Вѣрвай, приятелко драга, хората обичатъ да слушатъ вашитѣ нощни пѣсни. Чухъ веднѣжъ, какъ единъ селянинъ казваше, че, ако не сте вие, лѣтнитѣ нощи биха били глухи и мълчаливи като гробъ.

— Вѣрвамъ, но вижъ какъвъ сладъкъ гласъ иматъ другитѣ животни. Напримѣръ, славеятъ пѣе чудесно. А ние? — Вѣчно крѣкаме. Това не може да се търпи. За напредъ азъ нѣма вече да крѣкамъ.

И удържала заричането си. Отъ този часъ жабата спрѣла да крѣка.

Забелѣзали това другитѣ жаби и я попитали:

— Защо не крѣкашъ?

— Срамъ ме е!

Като чули това жабитѣ, разсърдили се и едногласно викнали:

— Щомъ се срамувашъ да носишъ името жаба, нѣмашъ работа при насъ, — измитай се отъ блатото.

Паднала жабата на молба да я оставятъ, но тѣ не искали и да я чуятъ. Нѣколко отъ тѣхъ я грабнали и изхвърлили.

Отишла жабата въ друго блато, но и тамъ, като се научили за станалото, не я приели.

Преводъ отъ сръбски.

Мѣхуръ, Сламка и Царвулъ.

(Басня)

Събрали се нѣкакъ си заедно Мѣхурѣтъ, Сламката и Царвултѣ, и тръгнали да странствуватъ по бѣлия свѣтъ, да видятъ хора, па и себе си да покажатъ. Дошли до една рѣка и се чудѣли, какъ да я преминатъ.

Царвултѣ казалъ на Мѣхура:

— Мѣхурчо, хайде да се качимъ на тебъ и да преплуваме рѣката!